

Cartouche had enige uren geslapen. 't Was nog niet licht, toen hij reeds zijn hut verliet, en bij de herinnering aan de vorige avond, floot hij van louter genoeg een vrolijk deuntje.

Een schildwacht stapte voor de hut op en neer. 't Was de « notaris », die mijmerde over zijn verhoging.

Cartouche zegde niets tot de verlopen notariszoon, en trok het bos in.

Hij begaf zich naar een andere hut, waar nog de diepste stilte heerste, en klopte luid op de deur.

Een lelijke vrouw in nachtgewaad opende.

— Kapitein ! riep ze verrast.

— Kate, groette Cartouche. Weet ge of Jan Morré al van Antwerpen teruggekeerd is ?

— Nog niet, maar ik weet iets anders... ik heb weer gedroomd, kapitein, zei het wijf met haar krijsende stem.

— Wat dan !

— Gij wandelt hier rustig, en enige uwer mannen liggen te Heist in de kerker.

— Onmogelijk !

— Gelooft ge Kate weer niet ?

- Ja, ja, maar...
- Ik zeg u als altijd de waarheid!
- Doemenis! vloekte Cartouche. En wie zijn er aangehouden.
- De beelden, die voor mij verzezen, waren te vaag en ik kon ze niet onderscheiden, maar keer naar uw hut weer en ge zult spoedig genoeg het nieuws vernemen.

Cartouche snelde terug door 't bos waar alles nu ontwaakte.

Toen hij zijn hut bereikte, stonden er reeds enige wenende vrouwen. Alle riepen door elkander.

— Stilte! gebod de overste. Een van u moet spreken, opdat ik kan horen wat er gebeurd is. En weg met die tranen! Echte roverswijven schreien niet.

— Kapitein, mijn man werd door de soldaten opgelicht om als pionier te leper te dienen! riep een nog jonge vrouw.

— En de mijne ook!

— En de mijne!

— En mijn zoon!

Zo klonk het weer.

— Wie voerde de soldaten aan? vroeg Cartouche op driftigen toon.

— De commissaris van Heist.

— En Deswert?

— Neen, hij was er niet bij.

— 't Is wel. Vrouwen, keert naar huis terug. Uw mannen zullen verlost worden. Maar, wie komt er daar?

— Filips, de bezembinder van Heist! riep er een.

— Die is geen binder, mompelde Cartouche.

— Hij was ook bij de soldaten! schreeuwde de jonge vrouw. Ik heb hem gezien, al wilde hij zich verduiken.

En woedend sprong ze naar de man toe, huilend:

— Gij ellendige verrader... ik zal u de ogen uit de kop krabben! Ellendige spion, waarom leiddeet gij die vervloekte soldaten naar ons? Maar ik zal u wurgen!

De bezembinder kon de vrouw niet van zich afwerpen.

— Laat hem gerust! gebod Cartouche.

— Neen, neen, ik wil niet... dood moet hij, de verrader, de spion!

— Laat hem gerust! Verstaat ge me niet, wijf!

Maar als een furie omstrengelde de razende vrouw de bezembinder en drukte hem haar vingers in de hals, zodat bloeddroppels heur handen leekten.

— Ge wort mij! stamelde de man.

Cartouche greep de vrouw vast en slingerde ze woest opzij.

— Zult ge gehoorzamen! tierde hij.

— Mijn man is gevangen... hij moet vrij, of ik verraad heel de boel! hulde de ongelukkige. Waarom maakte hij deel uwer vervloekte bende! Ik heb hem zo dikwijls gewaarschuid.

— Zwijs, wijf! Zwijs, of bij alle duivels, ik sla u voor goed neer!

De vrouw kromp onmiddellijk ineen, en angstig zag ze naar 't bendehoofd op.

— Filips, wat komt ge doen? vroeg Cartouche aan de bezembinder.

— Kapitein, ik wilde u spreken.

1981 11 1981

11

BAKELANDT

De
SCHONE en
het **BEEST**

www.rijksmuseum.nl

- Ik luister...
- Liever zou ik met u alleen zijn.
- Neen, gij hebt de soldaten tot gids gediend... verantwoord u nu dat ieder het hoort, hernam Cartouche streng.
- Kapitein, heb medelijden met mij!
- Geen litanie... Is het waar, hebt gij die vervloekte Fransen de weg gewezen?
- Ja, kapitein...
- Dan verdient gij de doodstraf!
- Maar kapitein, ik werd gedwongen! riep de man bijna wenend.
- Door wien?
- Door Doremans! Ik moest gehoorzamen, maar nu kom ik mij wreken op hem... Neem mij aan als lid uwer bende...
- Een verrader?
- Kapitein, ik kon niet anders!
- Dan zoudt ge ons ook nu kunnen verraden en zeggen, dat men u gedwongen heeft zulks te doen!
- Kapitein, ik wil een proefstuk verrichten, hernam Filips smekend.
- Laat horen, welk.
- Ik zal de mannen verlossen.
- Gij?
- Ja, kapitein. Ik zal mij ook opgeven als pionier...
- En dan!
- Laat een uwer spionnen de gevangenen volgen, ik zal uitvorsen, wat men met ons voor heeft en alles aan uw spion mededelen. O, kapitein, reken op mijn scherpzinnigheid. De pioniers worden als vrije mannen behandeld, zijn niet geboeid en ik zal gemakkelijk met uw spion kunnen spreken.
- Ge zegt dus, Filips, dat de mannen ongeboeid zullen opgeleid worden.
- Ja, kapitein.
- Cartouche dacht even na.
- Waar zijn mijn mannen nu? vroeg hij.
- In de gevangenis te Heist.
- En worden ze streng bewaakt?
- De soldaten liggen voor 't gebouw.
- De hoofdman begreep wel, dat hij te Heist zelf niets verrichten kon. Toch moesten zijn mannen vrij worden.
- Filips, ik wil de proef wagen, zei hij dan.
- Ge zult het u niet beklagen, kapitein.
- Ik hoop het... en 't is geraden ook; alleen door mijn mannen te helpen bevrijden, kunt ge aan uw straf ontsnappen... anders wacht u de dood, gelijk waar ge vlucht, bedenk dat wel, Filips!
- Wees gerust, kapitein.
- «Notaris»! zei Cartouche.
- De jonkman bood zich aan.
- Ik denk aan uw bevordering, fluisterde de overste.
- Zijt ge tevreden over mij, kapitein?
- Ja... Maar nog verwacht ik een blijk van moed en schranderheid.

— Spreek, kapitein !
— Ge hebt gehoord, wat Filips, de bezembinder voorgesteld heeft ?
— Ja, kapitein.
— Gij zult mijn spion zijn.
— Tot uw dienst, kapitein !
— Vermom u als deftig heer...
— Ik was het eens.
— Dan zal het u niet moeilijk vallen, die rol naar behoren te vervullen. Volg de gevangenen en verder reken ik op uw schrandrheid en scherpzinnigheid, « notaris ».

— Reken op mij, kapitein. Wanneer moet ik vertrekken ?
— Onmiddellijk. Ge zult de soldaten langs de weg naar Mechelen opwachten. Kleed u eerst, opdat de bezembinder u in uw vermomming zie. In mijn hut zult gij allerlei klederen vinden.

Weldra kwam de « notaris » buiten, op en top als een heer gekleed.

— Nu zijt ge weer een deftig man, spotte Cartouche. Ge kondt weer nevens uw zusters op de zachte kussens van een koets zitten.

— Ik ben liever op de heide, kapitein.
— Filips, nu ziet ge mijn spion, bekijk hem goed, hernam de roverbaas.
— Ik zal hem gemakkelijk herkennen. Dat hij nu maar dicht bij de gevangenen blijft !

— Ogen en oren open... ik reken op u. Gaat nu heen en ieder doe zijn plicht. De « notaris » en de bezembinder vertrokken samen.

Een jongeling had zich al dien tijd ver van achteren gehouden, maar nu trad hij nader en plaatste zich voor de kapitein. 't Was Sus Morré.

— De « notaris » moet die gewichtige taak verrichten, zei hij nijdig.
— Ja, Sus.
— En waarom ik niet ?
— Ge waart hier niet.
— Ge hadt me kunnen laten roepen. Maar neen, dat is het niet. Cartouche, ge wilt die « notaris » boven mij verheffen.

— Welke gedachten, Sus !
— En ge durft het nog niet bekennen, Cartouche !
— Maar dat gaat te ver ! Gisteren bracht ge gans de bende in gevaar, ik haal u uit uw hok en nu wilt ge baas spelen ! kreet Cartouche driftig.

— Gij hebt ook gevangen gezeten en werdt eveneens bevrijd.
— Maar dat is opstand. Bij de duivel, dat is opstand, Sus !
— Neen, ik eis mijn recht. Ik ben luitenant, ik volvoer alle gewichtige posten, en nu kiest ge de « notaris ». 't Is goed voor deze keer, Cartouche, maar ik laat mij niet verdringen, door niemand, hoort ge !

Trots wendde de jongeling zich om en ging heen.

Cartouche greep zijn pistool.

Hij richtte 't wapen op Morré.

Maar hij liet het weer zakken.

— Toch zal ik u onschadelijk maken, ellendeling, siste hij.

Sus vervolgde zijn weg en dacht :

— Ik heb hem nu de waarheid gezegd en getoond dat ik hem niet vrees.

HUG LEEMANS

36

BAKELANDT

De
SCHONE en
het **BEEST**

Een meisje naderde in de bosdreef.

Morré snelde er heen.

— Liza! riep hij verblijd.

Maar het meisje lachte niet terug, keek integendeel stroef.

— Wat scheelt er aan? vroeg Sus. Zijt gij kwaad omdat ons plan mislukt is?

Het was mijn schuld niet! Bovendien, uitgesteld is niet verloren!

— Ge zijt een bedrieger!

— Liza!

— Ge hebt liefde gehuicheld.

— Neen, niet gehuicheld... ik bemin u.

— Dat zegt ge ook aan anderen.

— Wie heeft mij bij u belasterd?

— Ik weet het toch.

— Men heeft gelogen, Liza. Kom, liefste, kom mee met mij.

— Neen.

— Ge wilt niet?

— Neen, neen!

— Waar gaat ge heen?

— Naar Cartouche! riep ze overmoedig.

Morré's ogen flikkerden.

— Ha, ge zijt het lief van de kapitein?

— Ik zal zijn vrouw worden.

— Nooit! siste Sus. Nooit, hoort ge!

— Ik lach met uw woede.

Morré zag er nu bijna oud uit. Zo verwrong de nijd zijn gelaat.

Ruw wierp hij het meisje op de grond.

Morré was lelijk nu... afstotend...

— Zult ge meegaan? schreeuwde hij.

— Help, help! riep het meisje.

— Nog eens... volgt ge mij?

Weer klonken noodkreten door 't bos.

— Zwijs, zwijs! Of ik dood u!

En de handen van de rover omklemden reeds de blanke hals.

— Gij zijt de mijne, mij hebt ge trouw beloofd... en ge wilt de vrouw van de kapitein worden, zei Morré snel. Cartouche krijgt u niet... als ge de mijne niet zijn wilt, dat gaat ge in 't graf.

Maar eensklaps werd Morré zelf op zij geworpen.

Cartouche stond daar en richtte een geladen pistool op zijn luitenant.

Reeds omknelde zijn vinger de trekker.

Morré begreep het gevaar.

Cartouche was driftig... Morré kende dat gelaat.

— Kapitein, dood me niet! smeekte hij.

— U niet doden... niet doden... ge verdient het toch! tierde de roverhoofdman.

Ho! gij randt dat meisje aan... ze is mijn lief... zal mijn vrouw worden! Verstaat ge dat... en verzet er u tegen, als gedurft... gelijk een hond schiet ik u dan neer!

Nog dreigde Morré met de loop van het pistool.

— Ik onderwerp me, kapitein, zei Sus zeer onderdanig.

— Zweer het !

— Ik zweer het u.

— Sta op en ga heen... en voortaan eerbied voor uw kapitein ! Ik zal mijn gezag handhaven, ik ben reeds te zwak voor u geweest !

Morré verwijderde zich.

— Mathijs, Mathijs ! kloeg het meisje en ze wierp zich in zijn armen.

Hij kustte haar.

— O, Mathijs, laat mij bij u blijven... laat me nu uw vrouw worden. Huw mij zonder bruiloft ! We kunnen later feest vieren. Alleen bij u ben ik veilig. Zend me niet meer terug, Cartouche !

En als een slang kronkelde de lichtzinnige meid aan zijn hals, tegen zijn lijf.

— Goed, heden wordt ge mijn vrouw, zei Cartouche vriendelijk. Kate zal ons huwen.

— Kate, de heks ?

— De waarzegster ! Ze is een wijze vrouw. Ik wil echter getuigen hebben. Kom mee naar mijn hut !

Arm aan arm stapten ze voort.

Weldra bereikten ze de hut.

— We zullen de trouw maar niet uitstellen, als ge mijn vrouw zijt, zal Morré het wel laten u nog te hinderen !

Cartouche riep een zijner mannen.

— Ga naar Sus Morré en gebied hem uit mijn naam zich onmiddellijk naar Kate's hut te begeven. Snel langs de dreef, ge zult hem nog inhalen, zei de kapitein.

De aangesprokene ijldde weg.

— Sus Morré zal getuige zijn, spotte Cartouche.

— Mathijs !

— Ja, zo zal ik hem vernederen ! En nu de tweede getuige. De notaris is weg...

— De notaris was ook verliefd op mij.

— Ik weet het en juist daarom had ik hem gaarne tot tweede getuige genomen, maar dat kan nu niet. Zijn er nog andere, die u naliepen ?

— Stijn, de uil.

— Wat, Stijn ?

— Ja. Hij heeft eens om mij gevochten met een boerenknecht van Schrieck.

— Goed, Stijn zal de tweede getuige zijn.

Cartouche zond een zijner wachten om de bedoelde persoon.

— Nu gaan we naar Kate, zei hij dan.

HET HUWELIJK

Sus Morré was ziedend van toorn en vol wraaklust verder gegaan en zette zich weldra aan de voet van een eik neer.

— Ha, Cartouche, nu zegeviert ge... ik heb me deze morgen te veel bloot gegeven, en ik vergat, dat ge nog machtig zijt. Maar ik zal huichelen tot mijn uur komt, en dan, zult gij mij om genade smaken.

De rover verviel in gepeinzen.

De komst van Cartouche's afgezant bracht hem tot de werkelijkheid terug.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
H. A. GARDNER
H. A. GARDNER
BAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955